

Bishorn winterbeklimming

Jan van der Meer
Februari 2006

Dag Jeroen,

Leuk om te lezen dat je je op mijn site vermaakt hebt. Daar is hij tenslotte voor. Natuurlijk ben ik bereid mijn ervaringen met jou en je tochtgenoten te delen. Allereerst je doel, Bishorn. Lijkt geen slechte optie in de winter. Ben je van plan om via Zinal of via het Turtmantal te gaan? Ik ken alleen de tweede route. Als er veel sneeuw ligt zal de klim naar de Turnmanhut niet eenvoudig zijn. In de zomer is het een redelijk steil bergpad. Maar belangrijker is dat het voor een deel traverserend is. En als er iets is dat je niet wilt op sneeuwschoen dan is dat traverseren. Je enkels en de rest van je benen gaan er aan kapot. Een paar honderd meter is acceptabel maar verder wil je niet. Kies voor een sneeuwschoenbeklimming voor een route waarin je bij voorkeur geen meter hoeft te traverseren. Als je geluk hebt zijn er toerskieers actief geweest en kun je hun spoor volgen naar de Turtmanhut. Misschien is die hut zelfs open, dat moet je maar even uitzoeken. Als de hut niet open is is er ruim voldoende plaats om een tent op te zetten.

Vanaf de hut volgt een pad naar de Bruneggletsjer. Dit zal technisch het lastigste deel van de klim zijn. In de zomer bevat dit traject een redelijk eenvoudige rotspassage. Hoe dat er in de winter uit ziet is lastig te zeggen. Als je de sleutelpassage voorbij bent kom je op eenvoudig terrein, ook op sneeuwschoen. Ik zou een dag uittrekken voor het beklimmen van dit kleine stukje. Na het eenvoudige terrein over de rotsen (in de zomer dan) kom je voor een verticale wand. Vanaf de rotspassage ga je aan touw want ik denk dat je in de winter niet kunt zien waar de morene ophoudt en de Bruneggletsjer begint. Je gaat in een hele ruime bocht links om de wand heen en je bereikt de prachtige Bruneggletsjer waar wederom uitstekend vlak terrein te vinden is voor je tent. Bovendien is het zeker buiten bereik van lawines van de Stierberg.

Figure 1 Voorgestelde locatie voor kamp 1

Nadat je hier overnacht hebt daal je ligt af met de Bruneggletsjer richting het plateau waar de Bruneggletsjer en de Turtmangletsjer samen komen. In de zomer ga je stijf tegen de rechter wand om hoog omdat daar de minste spleten zitten. Of dat in de winter ook een goed idee is weet ik niet want de rechterwand kan lawines loslaten. Dan is het midden misschien een beter optie. Moet je terplekke bekijken. Als je de bovenrand bereikt hebt kom je op een soort hoogvlakte en kun je de Cabane de Tacuit zien. Ik weet niet of hij open is in de winter. Zo niet dan is er ook geen reden om er naar toe te gaan en kun je beter in een ruime boog om de Stierberg heen lopen richting de voet van de Bishorn. Houd ruim afstand om buiten het bereik van Stierberg lawines te komen. Ik stel voor dat jullie hier een bivak inrichten, buiten het bereik van lawines van de Stierberg en de Bishorn zelf. Genoeg plek voor een heel dorp.

Figure 2 Voorgestelde locatie voor kamp 2

Dan het leukste stuk. Vanaf het laatste bivak naar de top. Onderschat het niet. Het is gewoon zwaar en misschien iets steiler dan de foto's doen vermoeden. Maar het kan wel op goede sneeuwschoenen. Met een sneeuwboard op de rug wordt het loodzwaar maar technisch niet lastig. Het laatste stukje onder de top (30m) doe je te voet en op stijgijsers, zonder sneeuwschoenen.

En dan glijden maar. Het moet fantastisch zijn om daar naar beneden te borden.

Deze flank van de Bishorn is enorm groot. Zonder zicht verdwaal je er onherroepelijk. Je moet hier dus goed zicht hebben, anders is het no go. Het is er net zo weids als op Mont Blanc en Dom.

Figure 3 Op de vlanken naar de top van de Bishorn

Je kunt ook de route via Zinal nemen. Dat is in de zomer de normaalroute. Die ken ik verder niet maar lijkt mij van boven af nogal steil. Ik kan me goed voorstellen dat deze route in de winter lawinegevaarlijk is. Verder kan ik hier niet veel over zeggen.

Mijn voorstel is dat jullie er vier klimdagen voor uittrekken om van de auto naar de top te komen. Bivak bij de Turtmanhut, op de Bruneggletsjer en aan de voet van de Bishorn. Een rusdag in het tweede bivac is misschien een goed idee. Je kunt in de winter op sneeuwschoenen ongeveer 35% afleggen van wat je in de zomer zou kunnen. Lopen in sneeuw is veel zwaarder, het is kouder en je hebt tot wel 25kg in je rugzak. Beulswerk dus. Bovendien moet je het bivak inrichten, water maken en nog wat te eten brouwen. Kost allemaal enorm veel energie en je wilt die dingen het liefst bij daglicht doen.

Je moet je zelf en je teammates vooraf goed in de ogen kijken. Bishorn in de winter is mogelijk, maar het wordt loodzwaar. Er is geen gemakkelijke weg terug en jullie moeten echt op elkaar vertrouwen en echt goed met elkaar overweg kunnen. Hebben jullie allemaal deze ambitie? Ruzie is heel erg vervelend, daar op de Bishorn.

(Sneeuw)schoenen.

Over het algemeen worden sneeuwschoenen gemaakt om op vlak terrein in Canada of Scandinavië te lopen. Voor Alpine gebruik zijn ze eigenlijk veel minder geschikt. Als je bij bijvoorbeeld Bever die dingen gaat huren krijg je ook van die vlaklandlopers mee. Waardeloos in Alpine terrein. Er is bij mijn weten 1 fabrikant die ook iets ontworpen heeft wat voor een dergelijke onderneming bruikbaar is. TSL. Dit is een sneeuwschoen waar een Alpine binding voor beschikbaar is. Die binding heet: Adventure. Alle andere fabrikanten en modellen zijn niet geschikt voor wat jij van

plan bent. De Adventure binding monteert je aan je D-schoen op dezelfde manier als je stijgers. Je maakt dus gebruik van de lip die voor en achter op je D-schoen zit. Dan zit het spul muurvast. Je wilt geen gekloot met bandjes, gespjes en andere troep. Alles wat je huurt heeft bandjes omdat ze ook op oma's schoenen moeten passen. De TSL heeft bovendien nog een beugel die je omhoog kan klappen als je bergop loopt. Heel erg fijn. Jeroen, als je dit advies naast je neerlegt ga je Bishorn niet halen. Dat ga je de eerste hut niet eens halen. Goed nieuws is dat ze ook nog eens veel goedkoper zijn dan de rommel van de concurrentie. Schaf die dingen aan. Je kunt ze bestellen bij Schnell in Chamonix. Doen.

Dan je schoenen. D-schoenen zijn toereikend mits ze een binnenschoen hebben. Die neem je mee in je slaapzak. Het is geen must maar wel erg fijn. Als je loopt gaat het allemaal wel maar tijdens het werk in het bivak krijg je onherroepelijk koude voeten. Wij hadden twee uur werk om het kamp op te bouwen en twee uur om alles weer af te breken, inclusief koken e.d. Dat is vier uur heel hard werken zonder dat je een meter aflegt. Ik gebruik zelf Millet Everest. Dat is gegarandeerd goed maar niet noodzakelijk. Mocht je ambities buiten Europa hebben dan is het een prima aanschaf.

Je hebt een slaapzak nodig die bruikbaar is tot -15°C . Zwaarder is niet nodig. Zo iets weegt ongeveer 2.2kg. Ik gebruik zelf de Wester Moutaineering Antelope. Een prima keuze.

Dan de kleding. Het toverwoord hier is: dons. In de winter is het in de Alpen net zo koud als in de Himalaya in de zomer. Ik draag zelf een donsbroek en een donsjas. Een prima oplossing. Je kunt dezelfde isolatiewaarde natuurlijk ook bereiken door meerdere lagen te dragen maar dat is voor wat betreft het gewicht slechter. Ik loop zelf in een legging met een donsbroek. Schijnt de zon dan rits ik de hele zijkant open. Duur, maar het werkt gegarandeerd. Het hangt ook van je verdere ambities af.

Voor de winterbeklimming heeft elk team-lid de volgende attributen: helm, probe, schep en lawinepieper. Tot zo ver de theorie. Als je dat allemaal mee neemt sjouw je je een breuk. Van dit alles nemen wij alleen één schep mee en zorgen er verder door een geschikte routekeuze voor dat we niet in een lawine terecht komen. Het is duidelijk dat we hier enig risico mee nemen. Besluit je toch een lawinepieper mee te nemen, zorg er dan voor dat je ook echt met dat ding kunt werken. Dat geldt trouwens ook voor een GPS.

Veel mensen lopen tegenwoordig met stokken. Ik houd er niet van maar dat moet een ieder zelf maar uitmaken. Feit is dat stokken waardeloos zijn als het om reddingsacties gaat. Een pikkel is en blijft onmisbaar. En dan liever niet zo'n modieus korte maar liever een wat langere. Ik loop zonder stokken maar met een wat langere pikkel. Door deze keuze heb ik iemands leven kunnen redden, en dat is toch fijn. Mocht je toch voor stokken kiezen, prima, maar neem ook een pikkel mee.

Jullie gaan aan touw zodra je niet zeker weet of je op rots, morene of op gletsjer loopt. Ik neem aan dat je de procedures hiervoor kent. Op Monte Rosa ben ik een keer volledig weggezakt en mijn teammaat Erik zelfs twee keer.

Nog even terugkomend op de keuze van jullie doel. Bishorn is te doen maar waarschijnlijk erg pittig. Ik weet niet zeker of het een geschikte keuze is voor een

eerste sneeuwschoen winterbeklimming maar veel hangt natuurlijk af van jullie kunnen en jullie fysieke toestand. Het kan allemaal erg meevallen als je gebruik kunt maken van toerskisporen. Reken er maar op dat je alleen toerskiërs zult tegenkomen en die zullen naar jullie sneeuwschoenen kijken alsof je een marsmanneltje bent.

Dit is wat ik zo even uit mijn duim zuig. Mocht je nog verdere vragen hebben, twijfel dan niet en neem gerust contact op. Je kunt ook je voordeel doen als je een toerverslag van een winterbeklimming van Mont Blanc leest. Hier zit veel info in en is verder ook wel een vermakelijk verhaal denk ik. Je vindt het op Mountain Passion Mont Blanc, Spring 2005, Full trip report in Dutch.

Mocht je je waardering voor mijn site of voor dit verhaal nog eens willen uitspreken dat zou ik je willen vragen dit in het Mountain Passion guest book te doen. Dat vind ik dan weer leuk.

Ik wens jullie een fantastische beklimming van de Bishorn toe. Een hele mooie onderneming.

Jan van der Meer
www.mountainpassion.net